

8°
Indoch
2028
(3)

NG - VÔ - DIỆM

DEPOT LEGAL
INDOCHINE

Nº 19/66

Soạn giả Hào - Phổ

Xuất bản tại PHÙ - VÂN - ĐƯỜNG 16 Hàng Gai Hanoi

SỐ

1934

1 XU

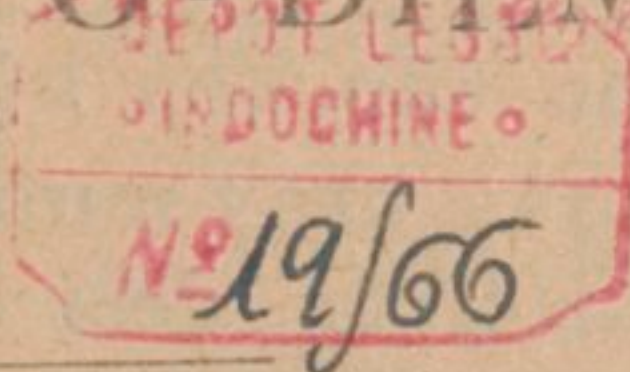
Handwritten text at the top of the page, possibly a title or header, which is mostly illegible due to fading and bleed-through.

Handwritten text in the upper middle section, enclosed within a faint red rectangular border. The text appears to be a date or a specific reference, but is difficult to decipher.

CHUNG - VÔ - DIÊM

SỐ 3

1934

1 XU

mộng ảo thoát thượng rồi, còn lễ nghênh hôn chẳng biết thánh thượng đã định vào ngày nào hiển khánh khá vào tận hốt xem sao và ra lời cho ta được biết.

Án-anh liền đem lược vào dâng trước điện và tâu lại những nhời giãi bảo của Chung-Hậu.

Tề-tuyên-vương tiếp lấy triếp lược xem qua rồi cười nhạt mà bảo rằng.

Chiếc lược này giá không đáng đồ ỉu kềm giữ mà làm gì, đem quẳng đi cho đánh.

Án-anh vội ngăn lại và tâu rằng :

Xin thánh thượng đừng coi thường vật này, xin cho cất vào kho tất sai này cũng có ngày dùng đến. Sau Chung vương nương lại có nhời nhắn hỏi bề hạ định đến ngày nào sẽ làm lễ nghênh hôn ?

Tề-tuyên-vương nghe nói lên phác rằng, Nếu vậy thì chiếc lược này hãy cho tạm

cất vào kho, còn kỳ nghênh hôn đại lễ thì định vào ngày mười ba tháng năm.

An-anh lại đem nhờ ấy ra trình lại Chung vô diệm.

Chung-vô-diệm nghe nói thì cả mừng liền làm lễ tạ ơn Tề chúa rồi ra về.

Tề-tuyên-vương cũng truyền chỉ cho binh lính sắp dọn đồ đạc để hồi giá về kinh.

*.
HỒI THỨ 5

Định giết em hai anh sợ tội.

Thương tình con một mẹ có lòng

Lại nói Chung-ô-Diệm lễ tạ Tề-vương song liền quay về vườn dâu tìm hai chị để sắp sửa về nhà.

Khi gặp nhau, hai chị trông thấy Vô-Diệm có ngọc dải đeo ngang lưng thấy đều kinh dị mà hỏi rằng :

Ngọc-dải là của rất quý của triều đình cô nương lấy được ở đâu mà lại có đeo trong mình như vậy ?

Vô-diệm nghe hỏi thì mỉm cười mà thuật lại đầu đuôi câu truyện gặp Tề-vương cho nghe.

Hai chị dâu nghe nói thì lại càng kinh dị mà bàn thầm với nhau rằng :

Cô Chung vô diệm này xưa nay vẫn có tính ngỗ nghịch lắm, không khéo chuyển này lại sinh sự với Tề-vương mà làm đi quỵ đến cả nhà chứ không chơi, vậy chị em ta về phải liệu lời mách với anh y để mà phòng bị tai họa mới được.

Hai người đã bàn kế với nhau xong rồi bèn cùng giả bộ vui mừng mà dắt tay nhau cùng về nhà.

Khi về đến nơi liền chia tay nhau người nào về phòng riêng người ấy.

Lại nói riêng về hai chị dâu khi về đến phòng mình thì thổ thề mách lại với chồng rằng,

Hôm nay cô Vô-diệm lại đây rủ chị em thiếp ra chơi vườn dâu, vì chị em thiếp đi chậm nên cô ấy bảo đi lại sau mà cô ấy đi lên trước, đến khi chị em thiếp

đến nơi thì không thấy cô ấy đâu, đợi một lúc lâu bỗng thấy cô ấy tự dưng sa đi lại trong người lại thấy mang theo một chiếc đai ngọc. chị em thiếp lấy làm kinh ngạc hỏi thì cô ấy bảo là đồ sinh lễ của Tề-vương.

Chị em thiếp thiết nghĩ việc này có nhẽ vì cô Vô-diệm sinh sự với Tề-chúa mà chiếm đoạt lấy ngọc đai chứ không sai, e rằng vì việc này mà cả nhà đều phải mang tội nên phải nói trước đề chàng liệu kế mà chu toàn họa hoạn.

Chung long Chung Hồ nghe nói thấy đều cả sợ cùng rủ nhau ra trung đường mà bàn mưu tính kế.

Chung-Long gọi Chung-hồ mà bảo rằng: Nay chủ hai, nay con Vô-diệm nó chót gây nên tai vạ như thế này, anh em ta phải tính cách nào cho toàn gia khỏi mắc điều di lụy.

Chung-Hồ nói, Như em thiết nghĩ thì ai làm nên tội thì người ấy phải chịu, như con Vô-diệm nó chót gây nên vạ thì tất

nhiên nó phải chịu tội chứ có nhẽ đầu lụy
cập đến cả toàn gia. Nếu muốn cho được
chắc chắn hơn nữa thì anh em ta mật mời
cha ra đây mà bàn kế, nên đầu cả mẹ
không cho biết thì mới có thể song được.

Vả chẳng con Vô-diệm nó có sức khỏe
gớm ghê, nếu ra mặt mà đánh bắt thì chắc
không có bề thủ thắng, vậy anh em ta phải
sai bọn gia đình mai phục tứ bề rồi đánh
lừa nó thì mới có thể bắt được. bắt được
rồi cha con anh em ta giải ngay nó về
kinh mà dâng trình Tể-vương, nếu quả nó có
tội thì một mình nó chịu mà toàn gia thì
không việc gì, em định làm như thế, chẳng
hay anh nghĩ có nên không?

Chung-Long nghe Chung-hổ bàn như vậy
thì khen là diệu kế liền cho người nhà vào
mời Chung-Lão ra đề thừa chuyện.

Trung kỳ nghe mời liền lập tức ra chung
đường thì thấy hai con đã ở đứng đấy rồi
mặt mày ngo ngác, giáng điệu hốt hoảng
thì lấy làm kinh ngạc mà hỏi rằng,

Chẳng hay có việc gì mà trông hai con có vẻ lo sợ làm vậy, khá phân lại cho ta được biết?

Chung-long nói, Thưa phụ thân, xin phụ thân ngồi, rồi còn sẽ phân lại để phụ thân biết, số là hôm nay con Vô-diệm nó ra chơi vườn dâu không biết tình cớ thế nào nó gặp Tề chúa đang đi săn ở đó, nó liền xông lại bắt hiếp người mà đoạt lấy ngọc đai. con sợ rằng Tề chúa tức giận mà troy lâm ra thì cả nhà ta đều bị hại cả về tay con Vô-diệm chứ không chơi, vậy con phải mời thân phụ ra để thưa thân phụ biết.

Chung-kỳ nghe rồi thì sợ hãi hồn phi phách lạc mà không biết nói ra thế nào.

Chung-hồ vội nói rằng: Xin phụ thân chớ ngại, chúng con đã định kế dâu vào đây rồi, nay chúng con định bắt con Vô-diệm mà giải vào kinh nộp Tề chúa. nếu có tội thì chỉ một mình nó làm nó phải chịu mà cả nhà đều được an toàn, chẳng hay thân phụ nghĩ nên không?

Chung-kỳ khi ấy vì sợ quá rức không còn định kiểm gì nữa, mà nói rằng, Nay cha không biết tính ra thế nào, vậy việc này hai con nghĩ nên làm thế nào cho phải thì làm.

Chung-long, Chung-hồ được nhời liền tụ tập tất cả gia đình trong nhà lại sai mai phục tất cả cửa trước cửa sau để rình bắt Vô-diem.

Chúng gia đình được nhời liền sắp đặt câu-lêm, thừng móc cùng gậy gộc đi mai phục các nơi.

Lại nói Chung-vô-diem đang ngồi nhàn hạ trong thư phòng bỗng thấy tâm huyết sồn rợn thì lấy làm lạ liền rờ tay ra dọn một quả thì cả sự mà rằng :

« Trời ơi, không biết cha anh ta vì nhẽ gì mà bỗng sinh ra lòng tàn bạo mà định hại tính mệnh ta như vậy, nay cửa trước cửa sau đều có mai phục cả, thì ta biết làm thế nào, mà sang bàn tính với mẹ ta được, âu là ta phải dùng đến tiên thuật mới xong.

Nói rồi liền niệm chú « Ân-thân » mà đi qua mấy vòng vây, bọn gia đình mai phục đều trơ mắt ra nhìn mà cũng không ai trông thấy.

Lại nói về Vô-diệm dùng phép ân-thân đi qua mấy vòng vây lên vào thẳng nơi đường mà ra mắt mẹ là An-nhân.

An-nhân thấy Vô-diệm đến liền hỏi ngay rằng :

Con ơi, sao con làm liều lại dám sùe phạm đến cả Tề chúa. Tề chúa là một vị dương-kim thiên-tử. tội này to lắm, có lẽ phải chu di đến cả tam tộc chứ không chơi, nay cha con đang cho người đi mai phục tất cả trong ngoài để bắt con đem về kinh dâng nộp, vậy con nên nghĩ cách nào cho thoát nạn được thì làm, kẻo con bị tội chết thì mẹ đây đau lòng biết là nhường nào, cũng không sao mà sống một mình cho được.

Vô-diệm nói, Thưa mẹ, con tuy là phận nữ nhi nhưng nghĩa quân thân nhẽ rạo con không hề biết mà dám mạo phạm

đến Tề quán, chẳng qua con nắm số con thì con đã biết trước là con sẽ được làm Chánh-cung hoàng-hậu, vì vậy ra đón sẵn ở nơi vườn dâu để cùng Tề vương hội ngộ. hiện nay Tề chúa đã sắc phong cho làm hoàng-hậu và ban cho chiếc ngọc đai để làm lễ sinh nghi và hẹn đến ngày mười ba tháng năm này thì sẽ làm đại lễ để tiến cung, như vậy thì thật là đang vẽ cho nhà ta sao lại bảo là tai họa được?

Đặng-an-nhân nghe con nói như vậy thì nửa mừng nửa ngờ mà nói rằng :

Nhờ con nói đó chẳng biết có thật hay không ? Nếu thật ra thì còn có điều gì đáng mừng hơn nữa, để vậy mẹ vào thuật lại cho phụ thân con nghe, và đợi đến ngày lành tháng tốt Tề-vương sẽ cho bá quan về đón con về làm Quốc-mẫu.

An-nhân nói xong liền tắt tả lên trung đường thuật lại nhờ Chung-vô-Diệm cho Chung lão nghe.

Chung-lão nghe nói thì đôi lo làm mừng

nhưng còn nghi hoặc, nên cúi đầu ngẫm nghĩ :

Chung-long, Chung-hổ đứng bên thấy nói vậy thì gạt đi mà rằng :

Xin song thân chớ nên nghe nhời con Vô-diệm nói bẻm mép, cứ lấy nhẽ mà sét thì nó nhan sắc sắc như quý sứ, đến ngay như thường dân đã ai chịu với đũa đũa nói đến một vị Quốc-vương lại chịu phong cho nó làm Chánh hậu. Chẳng qua nó chót làm càn mà mang tội nên đặt điều mà chối lỗi đó thôi, nếu song thân mà không chịu nghe mưu kế của chúng con thì e tai họa đến nơi dầu hối cũng không kịp nữa.

Đặng-an-nhân nghe hai con nói đến thì cả dận liễn lấy tay tay chỉ vào tận mặt mà mắng lên rằng :

Hai thằng súc sinh kia, sao hai mi chỉ lo mưu tính kế mà hai em mi như vậy, ngay như loài diều thú cũng còn có chút tình thương yêu đồng loại huống chi hai người là người mà lại định lập kế để hại em thì thật các người không bằng loài vật.

Hai anh em bị mẹ mắng thì cả sợ vội
lù ra ngoài mà đuổi tan bọn gia đình mai
phục đi.

Chung-kỳ khi ấy mới ngừng đầu lên mà
hỏi An-nhân rằng :

Con gái ta nó nói thế không biết có thật
không ? và đến bao giờ thì lễ-vương mới
làm đại lễ tiến cung ?

Đặng-an-nhân nói, Tôi xét ra thì nhờ con
vô-diệm nói có phần chắc lắm vì từ xưa
đến nay nó không hề nói dối ai bao giờ,
còn như kỳ hẹn nó tiến cung thì đúng ngày
mười ba tháng năm thì Tề-tuyên-vương sẽ
cho văn võ bá quan về đón.

Chung kỳ nghe nói thì cả mừng, không còn
có mối nghi ngờ gì nữa hơn hờ mà về
phòng.

Đặng-an-nhân cũng quay lại hậu đường
báo cho Vô-diệm biết.

Vô-diệm nghe nói thì mừng rỡ vô cùng
từ đấy cơm nước song lại ra huê viên luyện
tập binh thư đồ trận để đợi ngày sẽ ra phò
vua giúp nước.

HỒI THỨ 6

Nhà viên ngoại tung bừng đón chử

Bà An-nhàn hiền hậu khuyên chồng

Ngày tháng thoi đưa, quan âm thắm thoát chẳng bao lâu đã sắp đến ngày mười ba tháng năm, khi ấy trong nhà Chung viên ngoại bận rộn tíu tít, người thì dẫn tre làm giạp, người thì quét phướn kê giường, trong nhà thì trướng rủ màn che, ngoài sân thì hoa treo đèn thắp thực là náo nhiệt. Hai ông bà viên ngoại chỉ còn ngồi đợi đến kỳ hạ là tiếp khâm sai và văn võ quan viên đem thánh chỉ ra tuyên triệu con gái mình về làm Chánh cung quốc mẫu.

Buổi sáng hôm mười ba, cha con Chung viên ngoại đều đội mũ mặc áo lễ phục ra đợi ngoài cửa để tiếp thánh chỉ, từ sáng sớm cho đến quá trưa cũng chẳng thấy khâm sai quan đến, vừa toan cho người nhà đi dò đường thì bỗng thấy tiếng xe ngựa rầm rộ từ đằng xa đi lại.

Chung-kỳ cùng hai con gái đều đứng

chắc là khâm sai quan đến cùng nhất tể quý
xuống giữa đường để nghênh tiếp thánh chỉ.

Không ngờ bọn xe ngựa ấy không phải
là xe khâm sai quan mà là của bọn khách
thương (người buôn bán) từ xa đi đến.

Khi bọn khách thương đi đến nơi thấy cha
con Chung-kỳ quý chặn ngang cả đường đi
thì vừa giận vừa buồn cười mà quát lên
rằng : Ô hay, cha con ông lão này mới lạ
chứ, đường này là đường của nhà vua nhẽ
nào cha con nhà người lại ra quý mà ngăn
cản như vậy, có đứng giậy để cho người ta
đi không ?

Cha con Chung-Kỳ vì cúi dập đầu xuống
đất nên khi thấy bọn khách thương quát
mắng thì mới biết là mình nhầm bắt giặc
hồ thẹn vô cùng mặt mũi xượng xùng cũng
đứng dậy mà eãi gương để chữa thẹn rằng.
Vị các người là khách thương nơi xa nên
không biết tục lệ ở đây chúng ta quý lạy là
quý lạy sao Bắc đẩu chứ có phải quý lạy vô
cớ đâu, còn các người đi thì cứ đi, can gì
mà nói lời thôi cho rườm rà.

Bọn khách thương đã có đường đi rồi, liền cho xe đi, cũng không giả nhời gì sốt.

Nói về Chung-ký phải cái bến ấy tức thì dùng dùng nổi dân quay lại báo với Chung-long, Chung-hồ rằng :

Hai đứa bay nên mau mau vào báo cho mẹ bay biết rồi tính kế mà bắt con Vô-diệm giải về chào.

Chung-long, Chung hồ được nhời liền vào bẩm với mẹ là An-nhân đề bắt Vô-Diệm,

An-nhân nghe nói thì dùng dùng nổi dân mà mắng rằng,

Giỏi thay cho hai đứa chúng mày đem lòng hung ác cố ý bạo tàn không còn nghĩ gì đến tình cốt nhục lăm lăm chỉ định giết em như thế còn ra nghĩa lý gì nữa, mau mau lui ra đề ta vào hỏi con gái ta xem.

Nói rồi vừa đi vừa khóc vào trong nhà gọi Vô-diệm ra mà hỏi rằng ;

Con ơi , con báo đến 13 tháng năm thì Tề-tuyên sẽ cho văn võ bá quan về đón đến nay nhà cửa đã rộn rịp tưng bừng rồi, cha và anh con đều áo mũ chỉnh tề ra đón khâm sai quan hết cả buổi sáng mà chẳng

thấy ai đến khiếm cho cha và anh con vì bị sấu hổ mà sinh lòng tức giận, định bắt con đem nộp Tề-vương đó, vậy con nghĩ cách nào lên nói cho mẹ được biết.

Chung-vô-Diệm nói, Thưa mẹ việc này con thiết nghĩ. Tề-tuyên là một ông vua rất tôn trọng đã hứa ra một nhời như dao chém đá, khi nào lại có sai được, chắc là ở trong triều vì bận bàn quốc sự nên hoãn lại việc tư, chắc là từ hôm nay đến ngày rằm thế nào cũng phải có khâm sai quan về đón, lay mẹ mẹ ra nói với cha và anh con hoãn lại cho con một vài hôm nữa.

Đặng-an-nhân nghe con nói cũng có lý bèn bước ra tran-đường nói lại với Chung-kỳ,

Chung-kỳ nghe nói thì nổi giận mà gất lên rằng, Thôi đi, mẹ đừng vì con gái mà đem lòng bênh vực cho nó nữa, nếu ta nay nghe nhời mẹ thì tai họa đến ba họ, lúc bấy giờ ai chịu cho, vậy thế nào ta cũng phải bắt con Vô-diệm mà đem nộp triều đình mới được, mẹ chớ nên nói

lắm nhời.

Đặng-an-nhân nghe nói thì cười gượng mà bảo rằng :

Ông ơi, sao ông chỉ nghe nhời con gái ông mà ông định làm hai con gái ông như vậy, con gái ông vì dù nó có phạm tội với triều đình thì tất nhiên từ bấy đến nay phải có quan quân đi tìm nã rồi chứ còn gì, đến nay vẫn không thấy động tĩnh gì cả, như vậy là không việc gì nữa. Nếu nay ông quá dạn mà đem con gái ông giết đi, không những phí mất công tôi mang nặng để dạn mà ví dụ Tể-vương có lòng yêu dấu nó thật cho người về đón thì ông lấy dạn ra con Vô-diệm để đem dâng, khi ấy không những tội đến ba họ mà thôi, mà đến cả chín họ nữa. việc này là việc can hệ ông cần phải nghĩ kỹ hăng làm đừng có hồ đồ mà mang họa lớn.

Chung-kỳ nghe nói thì bồng tỉnh ngộ ra mà nghĩ thầm rằng :

Mụ này cũng có nhiều nghĩa lý cao kỳ chứ không phải là hồ đồ mà bình con dạn.

Tirage 1.500 Exemplaires
Camou
Fluyt

